

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. R. V.**, zast. JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem, se sídlem Ostrava, Dvořákova 26, proti žalované: **Česká advokátní komora**, Praha 1, Národní 16, zast. JUDr. Jiřím Klouzou, advokátem, AK Praha 1, Národní 16, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2003, č. j. 38 Ca 591/2001 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České advokátní komory ze dne 10. 9. 2001, sp. zn. P111/2000, byl žalobci podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění zákona č. 210/1999 Sb., pozastaven výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení vedeného na podkladě sděleného obvinění Policie, úřadu vyšetřování pro ČR, oddělení Morava, ze dne 13. 12. 2001 a ze dne 23. 3. 2001 pod ČVS: ÚVV 104/40-2000. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že představenstvo České advokátní komory zahájilo podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb. (dále jen „zákon“) řízení o pozastavení výkonu advokacie JUDr. R. V. poté, kdy ze sděleného obvinění zjistilo, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 128 odst. 2, 4 trestního zákona. Vycházelo z písemně sděleného obvinění, písemného vyjádření JUDr. V., a z jeho stanoviska, které osobně přednesl na schůzi představenstva dne 10. 9. 2001. Při úvaze o možnosti pozastavit výkon advokacie vycházelo představenstvo ze smyslu a účelu ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona s tím, že v tomto řízení nejde o obdobu kárného postihu, a že také nemůže předjímat soudní rozhodnutí v otázce viny. V této souvislosti konstatovalo, že žalobce při uzavírání smluv sice nevystupoval jako statutární orgán, ale jako advokát, zmocněný mandátní smlouvou.

V odůvodnění je uvedeno, že je sice pravda, že s činností advokáta je slučitelná činnost v obchodních společnostech i členství ve statutárních orgánech společností s tím, že z titulu tohoto postavení nesmí advokát poskytovat společnosti právní služby. Musí však vždy dbát toho, aby z titulu svého postavení se nedostal do konfliktu zájmů tím, že může využít při poskytování právních služeb informací a poznatků, které získal z titulu výkonu funkce ve statutárních orgánech společností. Z podkladů, které mělo představenstvo k dispozici pak konstatovalo, že žalobce poskytoval právní službu v kombinaci s postavením člena statutárního orgánu, kde hrozil konflikt zájmů provázaných společností, a právě v tomto směru ohrozil důvěru v řádný výkon advokacie. Tyto skutečnosti považovalo představenstvo za natolik závažné, že jsou schopny ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie a celkově tak ohrozit i důvěru ve vážnost advokátního stavu. Při posuzování těchto hledisek pak představenstvo dospělo k závěru, že v daném případě jsou splněny zákonné podmínky pro dočasné pozastavení výkonu advokacie, a to do pravomocného skončení trestního řízení, a proto rozhodlo tak, jak uvedlo v rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu žalobce, v níž namítal, že z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii je zřejmé, že správní uvážení je zde připuštěno v širokém rozsahu, když zákon žádné jiné podmínky a meze než trestní stíhání pro úmyslný trestný čin neobsahuje, a ani příkladmo neuvádí modelové situace. Přesto nelze mít za to, že žalovaná může rozhodnout jakkoliv. I při existujícím širokém diskrečním oprávnění musí příslušný orgán rozhodovat na základě správně zjištěného skutkového stavu. Tato skutková zjištění, ze kterých správní orgán vycházel při rozhodování, musí být obsažena v písemném rozhodnutí, ze kterého musí být rovněž patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil, a z jakých důvodů rozhodnutí vydal. Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí tyto požadavky nesplňovalo. Obsahovalo zejména konstatování právních předpisů, resp. výklad povinností z nich plynoucích. Ve věci samé je odůvodnění omezeno na dva krátké odstavce. Z prvního se podává, že představenstvo konstatovalo, že poskytoval právní služby v kombinaci s postavením člena statutárního orgánu, kde hrozil konflikt zájmů provázaných společností, a právě v tomto směru měl ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie. V druhém odstavci se pak uvádí, že tyto skutečnosti představenstvo považovalo za natolik vážné, že jsou schopny ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie a ohrozit důvěru ve vážnost advokátního vztahu. Podle názoru žalobce se rozhodující orgán nezabýval argumenty uvedenými ve stanovisku k projednávané věci. Sdělená obvinění jsou formulována nepřehledně, z napadeného rozhodnutí by mělo být patrné, ve kterém z popisovaných jednání je spatřován konflikt zájmů provázaných společností a z jakého důvodu. Není-li nic závažného na kumulaci funkcí ve statutárních orgánech mateřské a dceřinné společnosti a výkon advokacie nevyklučuje účast ve statutárních orgánech obchodních společností, musí žalovaný zřetelně vyjádřit, v čem spatřuje závažnost jednání či hrozbu konfliktu zájmů provázaných společností, aby bylo zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel. Toto z napadeného rozhodnutí patrné není, a nemůže tedy jít o rozhodnutí zákonné. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že ustanovení § 9 odst. 2 zákona je v rozporu s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť vyvozuje negativní právní důsledky pro obviněného z pouhého faktu, že je proti němu zahájeno trestní stíhání, aniž by bylo rozhodnuto o vině. V podstatě jde o zákaz povolání, který musí být považován za neústavní, je-li vázán jen na sdělení obvinění. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2003, č. j. 38 Ca 591/2001 – 51, žalobu žalobce zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se nejprve zabýval návrhem žalobce na přerušování řízení

a předložení věci Ústavnímu soudu s tím, že § 9 odst. 2 písm. a) zákona je v rozporu s čl. 40 odst. 2 Listiny. Soud pro tento postup neshledal důvod a konstatoval, že případné pozastavení výkonu funkce z důvodu zahájeného trestního řízení pro úmyslný trestný čin není porušením práva zaručeného Listinou, aby do pravomocného rozsudku soudu byl žalobce považován za nevinného. Jedná se o opatření, ke kterému může komora přistoupit, kterým však v žádném případě není řešena otázka viny. Podmínky poskytování právních služeb advokátů jsou stanoveny zákonem o advokacii. Jestliže zákon připouští určité časově omezené pozastavení výkonu advokacie a podmínky stanovené zákonem jsou dodrženy, nejde o zásah do práv žalobce zaručených Listinou. I když po dobu pozastavení výkonu advokacie žalobce fakticky nemůže poskytovat právní služby, není tím porušeno jeho právo na svobodnou volbu provozovat tuto činnost, neboť zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností (čl. 26 odst. 2 Listiny). Soud ve věci dále uvedl, že zákon o advokacii nestanoví výslovně žádná kritéria, ke kterým by mělo být při rozhodování o pozastavení výkonu advokacie podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii přihlíženo, a jakého konkrétního jednání se musí advokát dopustit. Pokud žalobce v žalobě namítal, že v napadeném rozhodnutí chybí uvedení toho, v čem je spatřována závadnost jeho jednání, že z něj není patrné, z jakého skutkového stavu vycházelo, tuto námitku soud neshledal důvodnou. Konstatoval, že pro posouzení věci není rozhodující, jakého jednání se advokát dopustil, ale to, že je proti němu zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin. Není tedy v rozporu se zákonem, jestliže v napadeném rozhodnutí není uveden přesný popis jednání, pro které bylo obvinění vzneseno. V daném případě představenstvo žalované totiž nemuselo vycházet z jednání žalobce. Skutečnost, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, je pak zcela doložena. V daném případě bylo žalobci sděleno obvinění pro pomoc k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku. Lze souhlasit s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že obvinění advokáta z pomoci k takovému trestnému činu může ohrozit důvěru ve vážnost advokátního stavu, a je schopno ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie, když žalobce v daném případě poskytoval právní službu v kombinaci s postavením člena statutárního orgánu. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není rozhodné, že žalovaná ve vyjádření k žalobě nepřesně argumentovala ohledně názvu společností a jeho postavení v nich. Soud vycházel ze znění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že vyjádření k žalobě nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že podle odůvodnění rozsudku má soud za to, že obvinění advokáta z pomoci k takovému trestnému činu (míněno k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku) může ohrozit důvěru ve vážnost advokátního stavu a je schopno ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie. Soud zde tedy konstatuje, že ohrožení výše specifikované důvěry vyvolává obvinění, tedy zřejmě samotný akt sdělení obvinění. Takové hodnocení považuje stěžovatel za nesprávné a stojící v rozporu se zněním § 9 odst. 2 zákona o advokacii. Stěžovatel dále uvedl, že skutkovou podstatu, z níž správní orgán a následně i soud vycházel, považuje za nesprávně zjištěnou, nemající oporu v příslušném spise. Tvzení v napadeném rozhodnutí totiž není skutkově podloženo obsahem spisu, a zejména zmíněným sdělením obvinění, neboť u Č. d. s. – s. a ú. d. (dále jen „Č.“) žádnou funkci statutárního orgánu nezastával a v samotném sdělení obvinění je označován jako člen družstva, což pochopitelně žádnou funkcí není, žádný vliv v orgánech družstva nevykonával, a ve sděleném obvinění to ani není tvrzeno. Samotná kombinace právního zastupování s účastí na statutárním orgánu družstva nebo obchodní společnosti není konfliktem zájmů, ani hrozbou takového konfliktu. Nedostatek důvodů rozhodnutí pak spatřoval stěžovatel v tom, že

se soud spokojil s převzetím stanoviska žalované, a to ještě ve zkreslené podobě (žalovaná totiž netvrdí, že samo sdělení obvinění vede ke ztrátě důvěry v řádný výkon advokacie), aniž by se vypořádal s žalobními tvrzeními. Ta spočívají v tom, že správní orgán buď neporozuměl sdělenému obvinění, a nebo ho alespoň nesprávně hodnotil. Vzal tedy za podklad jiný skutek (skutkový stav), než který je předmětem sděleného obvinění, a v tomto směru, t. j. co se týká souladu skutku tvrzeného v obvinění a skutku konstatovaného v napadeném správním rozhodnutí, se soud žalobou nezabýval. Navrhoval, aby napadený rozsudek soudu byl zrušen.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že především předkládá k úvaze soudu, zda kasační stížnost je přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., když rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie má časově omezenou platnost jen pro dobu do pravomocného skončení trestního stíhání. Dále uvedla, že z gramatického znění ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii vyplývá, že komora může, ale také nemusí, při sděleném obvinění pozastavit advokátovi výkon funkce advokáta. Odůvodnění postupu, proč v konkrétním případě komora pozastavuje nebo nepozastavuje výkon advokacie, je proto zcela v kompetenci správního orgánu, který si sám stanoví určitá kritéria pro své rozhodnutí. Žalovaná pak ve vyjádření sdělovala, která kritéria považovala při svém rozhodování za určující. Konstatovala dále, že se lze ztotožnit s argumentací Městského soudu v Praze v tom, že pro posouzení věci není rozhodující, jakého jednání se advokát dopustil, ale to, že je proti němu zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin ... – obvinění advokáta z pomoci k trestnému činu zneužíváním informací v obchodním styku může ohrozit důvěru ve vážnost advokátního stavu a je schopno ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie ... Navrhovala, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že je podávána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu a) tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že tento spis obsahuje sdělení obvinění Policíí České republiky, úřadem pro vyšetřování pro ČR, ze dne 13. 12. 2000, ČVS: ÚVV-104/40-2000, z něhož vyplývá, že žalobci bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu sděleno, že je stíhán jako obviněný pro pomoc k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) k § 128 odst. 2, 4 trestního zákona s tím, že dále následuje popis skutku, jehož se měl žalobce dopustit. Dále se ve spise nachází záznam o rozšíření obvinění ze dne 23. 3. 2001, v němž jsou popsány další dva skutky,

jichž se měl žalobce dopustit. Ve spise je dále obsaženo: vyjádření žalobce k řízení o pozastavení výkonu advokacie ze dne 7. 9. 2001, zápis z 18. schůze představenstva České advokátní komory konané ve dnech 10. a 11. 9. 2001 a záznam o projednání pozastavení výkonu advokacie žalobci ze dne 10. 9. 2001.

Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb. komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, bylo-li proti němu zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí.

Podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.

V posuzované věci je především třeba uvést, že správní uvážení je soudem přezkoumatelné a správní orgán si při něm nemůže počínat zcela libovolně; to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Determinace správního uvážení zákonem však neznamená jeho úplnou negaci. Zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Soud přezkoumá správní uvážení pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné, nebo přímo opačné závěry.

Rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost správního orgánu volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, která zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k rozhodnutí.

V usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2000, sp. zn. II ÚS 361/2000, vycházel tento soud z toho, že současná právní úprava podrobuje soudnímu přezkumu po stránce jejich zákonnosti ta rozhodnutí správních orgánů, která správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správního uvážení). U těchto správních rozhodnutí přezkumává soud pouze, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (§ 245 odst. 2 občanského soudního řádu). Současně není povinností přezkumného soudu nahradit použité správní uvážení svým vlastním. Součástí přezkoumání soudu je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže za stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry.

I když výše uvedené usnesení bylo vydáno na základě právní úpravy platné pro správní soudnictví do 31. 12. 2002, je nutno zdůraznit, že i podle ustanovení § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo jej zneužil.

V posuzované věci zákonem stanovené meze určuje ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona, podle něhož komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, bylo-li proti němu

zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, a to nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí.

Podle ustanovení § 12 zákona č. 141/1961 Sb. (dále též jen „trestní řád“) se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Podle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu nasvědčují-li prověřováním podle § 158 zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného, pokud není důvod k postupu podle § 159a odst. 2 a 3 nebo § 159b odst. 1. Výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku (§ 120 odst. 2). V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání.

Z obsahu správního spisu plyne, že je v něm založeno sdělení obvinění ze dne 13. 12. 2000, podle něhož Policie pod ČVS: ÚVV-104/40-2000 sdělila žalobci podle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu, že ho stíhá jako obviněného pro pomoc k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 128 odst. 2 a 4 trestního zákona. Trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 trestního zákona je trestným činem úmyslným, jak vyplývá z dikce jeho skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 128 odst. 1 tohoto zákona. Jakkoliv lze souhlasit s žalobcem, že popis skutku ve sdělení obvinění ze dne 13. 12. 2000, jímž měl spáchat tento trestný čin, je nepřehledný a lze z něho obtížně dovodit, co je vlastně žalobci kladeno za vinu (popis skutku tvoří jedna věta rozepsaná na dvou stránkách formátu A4), je pro posouzení věci rozhodné, že byla splněna podmínka uvedená v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, neboť tímto bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin. V této souvislosti nutno zdůraznit, že žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, příp. důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin. Je zřejmé, že žalovaná mohla přihlédnout ke kvalitě sděleného obvinění, avšak nepřihlédla-li, nelze jí její postup vytýkat, neboť takto postupovala v rámci svého správního uvážení.

Bylo by jistě důvodné předpokládat, že napadenému rozhodnutí, jímž byl pozastaven výkon advokacie, bude věnována větší (patřičná) pozornost, než se v projednávané věci stalo, neboť pro žalobce takové rozhodnutí znamenalo významný zásah do jeho života. Na druhé straně však nutno znovu konstatovat, že napadené rozhodnutí mohl soud přezkoumat pouze potud, zda byly, či nikoliv, překročeny meze správního uvážení, nebo zda nedošlo k jeho zneužití.

Z obsahu správního spisu dále plyne, že je v něm obsaženo obsáhlé vyjádření advokáta žalobce ze dne 7. 9. 2001, dále zápis z 18. schůze představenstva České advokátní komory konané ve dnech 10. a 11. 9. 2001 a příloha tohoto zápisu o projednání pozastavení výkonu advokacie žalobci.

Z výše uvedeného plyne, že ve spise je založeno dostatečné množství podkladů pro to, aby ve věci mohla žalovaná rozhodnout. K tomu nutno dodat, že jakkoliv by bylo možno se stěžovatelem souhlasit v tom, že tvrzení žalované, že důvěru v řádný výkon advokacie ohrozil tím, že poskytoval právní službu v kombinaci s postavením člena statutárního orgánu,

kde hrozil konflikt zájmů provázaných společností není přesným odrazem skutku popsaného ve sdělení obvinění, je nutné si uvědomit, že jediným a rozhodujícím skutkovým zjištěním pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii je to, zda bylo prokázáno, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin. Vzhledem k tomu, že tato skutečnost nepochybně prokázána řádným postupem byla, nelze v dané věci dovést, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí nebo že by bylo napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Zjistila-li tedy žalovaná, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, zjistila podstatu věci a dále již mohla pozastavit žalobci výkon advokacie, neboť zákon jí žádné jiné případné další meze nestanovil. Bylo by samozřejmě vhodnější, aby napadené rozhodnutí bylo přesvědčivější, a to nejen pro žalobce, a nelze proto z tohoto pohledu souhlasit s tvrzením, že pokud bylo napadené rozhodnutí určeno výlučně advokátovi, mohlo se ve svém odůvodnění omezit na pouhé stručné konstatování (viz vyjádření žalované ze dne 1. 3. 2002).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vycházela-li žalovaná ze správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, jímž je v tomto případě pouze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, pak její rozhodnutí o tom, že pozastavuje žalobci výkon funkce advokacie, nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, a nelze ani dovést, že by nebylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Nebylo zjištěno ani to, že by žalovaná svého uvážení v případě žalobce zneužila, ostatně tuto skutečnost žalobce ani netvrdil. Rozhodla-li tedy žalovaná Česká advokátní komora, poté, co zjistila, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin tak, že mu pozastavuje výkon funkce advokáta, rozhodla na základě zákonem povolené úvahy, která nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, daných ustanovením § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.

Při úvaze o tom, zda správní uvážení žalované je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění, má Nejvyšší správní soud za to, že závěr žalované o tom, že v odůvodnění usnesení popsané skutečnosti (mezi něž žalovaná zahrнула i skutečnost, že proti stěžovateli bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin) jsou schopny ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie a celkově tak ohrozit důvěru ve vážnost advokátního stavu, nelze považovat za závěr, který by neměl oporu ve skutkových zjištěních. I když lze se stěžovatelem souhlasit potud, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně uvedeno, že samo sdělení obvinění vede ke ztrátě důvěry v řádný výkon advokacie, lze uvedený závěr i z nepříliš přesvědčivého odůvodnění dovést. Lze si jistě představit preciznější a přesvědčivější odůvodnění rozhodnutí, nicméně za situace, kdy nelze dovést, že volná úvaha žalované vybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, nebo byla vůči stěžovateli zneužita, pak je-li odůvodnění rozhodnutí stručné, nikoliv ale nesrozumitelné, může nanejvýš způsobit vadu odůvodnění rozhodnutí, která však bez dalšího nezákonnost rozhodnutí nepůsobí.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že obsahuje-li rozhodnutí České advokátní komory o pozastavení výkonu funkce advokacie podle § 9 odst. 2 písm. a) z důvodu zahájení trestního řízení pro úmyslný trestný čin alespoň stručné odůvodnění, z jakých důvodů dospěl tento orgán ke svému závěru, nelze mu vytýkat, že vybočil z mezí zákonem stanovených, a to ani tehdy, neshoduje-li se popis jednání stěžovatele uvedený v napadeném rozhodnutí

se skutkovou podstatou trestného činu obsaženou ve sdělení obvinění orgánů činných v trestním řízení.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvody tvrzené stěžovatelem, obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

K věci ještě dodává, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze nelze považovat za rozhodnutí dočasné povahy, jak se mylně domníval žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 9. 2003. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je třeba vykládat v souvislosti s ustanovením § 102 s. ř. s., což znamená, že dočasnou povahu rozhodnutí lze vztahovat k rozhodnutí soudu, nikoliv k rozhodnutí správního orgánu.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, postupoval Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný. Žalovaná sice měla v řízení o kasační stížnosti úspěch, avšak z obsahu spisu nevyplývá, že by požadovala náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Bylo proto rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. 2. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu